தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயமும் தேசிக ஸம்ப்ரதாயமும்

[12—5—78 முதலியாண்டான் திருநக்ஷத்திரத்தன்று ஸ்ரீரங்கம் உடையவர் ஸந்நிதியில், தாமான திருமேனியோடு எழுந்தருளியிருக்கும் உடைய்வர் திருமுன்பே 'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர் செய்த உபந்யாஸத்தின் விவரணம்]

1. இதுவரை ஆழ்வார்கள் வைபவமும், நாதமுனிகள் தொடக்கமாக எம்பெருமானார் ஈறாகவுள்ள ஆசார்யர்கள் வைபவமும், எம்பெருமானாருடைய முக்ய சிஷ்யர்கள் வைபவமும், நடாதூரம்மாள் தொடங்கி ஸ்ரீதேசிகன் வரையிலுள்ள ஆசார்யர்கள் பெருமையும் சுருக்கமாக விளக்கப்பட்டது. இனி, பட்டர் தொடக்கமாக மாமுனிகளீறாகவுள்ள ஆசார்யர்களின் வைபவம் விளக்கப்படவிருக்கிறது. இடையே ஸ்ரீ தேசிகனுக்கும், மற்ற ஆசார்யர்களுக்கும் ஏற்பட்ட கருத்துவேற்றுமைகள் காரணமாக எழுந்துள்ள இரு ஸம்ப்ரதாயக்கொள்கைகளை விளக்கவேண்டிய அவச்யம் ஏற்பட்டுள்ளது. இவ்வாசார்யர்களில், பிள்ளான், நஞ்சீயர், பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை என்னும் திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யாதாக்கள் தேசிகனுக்கு முன்பிருந்தவர்கள். இவர்களும், இப்போதுமிருக்கும் பல தென்மொழி வடமொழி மணிப்ரவாளநூல்கள் எழுதியவர்களான கூரத்தாழ்வான், ஸ்ரீபராசரபட்டர், அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார், எங்களாழ்வான், நடாதூரம்மாள், ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர், பிள்ளைலோகாசார்யர், நாயனாராச்சான்பிள்ளை, அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் என்னும் ஆசார்யர்களும் தமது நூல்களில் விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய தத்துவங்களைப் பற்றியும், ஹிதத்தைப் பற்றியும், புருஷார்த்தத்தைப் பற்றியும் விளக்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கொள்கைகளில் பலவற்றோடு அபிப்ராய பேதத்தை ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனம், ஸ்தோத்ர சதுச்லோகீ பாஷ்யம், ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முதலான தமது க்ரந்தங்களில் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறார் ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகர். இக்

கொள்கைகளில் தேஶிகனுடைய திருவுள்ளத்தைப் பின்பற்றிய
வர்கள் தேஶிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் என்றும், மற்ற
ஆசார்யர்களின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றியவர்கள் தென்னா
சார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் என்றும் பிற்காலத்தில் வழங்கப்
பட்டார்கள். பூர்வாசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்களிலும், பதி
னாறும் நூற்றாண்டு வரையிலுள்ள மற்ற நூல்களிலும்
ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களிடையே புண்ட்ரபேதம் இருந்ததாக
ஒரு சிறு குறிப்பும் காணப்படவில்லையாதலால், இன்று
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடையே காணப்படும் தென்கலை வடகலை
புண்ட்ரபேதம் சுமார் முந்நூறு வருஷங்களுக்குள்
ஏற்பட்டதாகவே இருக்கவேண்டும். இதில் எந்தப்
புண்ட்ரம் ப்ராசீனமானதென்று எப்படி நிர்ணயிப்பது
என்பதை ஸ்ரீ வேதாந்ததேஶிகரின் வைபவத்தின் கடைசி
யில் காட்டியிருக்கிறோம். க்ரந்தங்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்
தால், அநுஷ்டான பேதங்களும் படிப்படியாகப் பிற்
காலத்தில் விளைந்தவையே என விளங்கும். தென்கலை வகுப்பி
னரிடையேயும் பல அநுஷ்டான பேதங்கள் பிற்காலத்தில்
புகுந்திருப்பதையும், வடகலை வகுப்பினரிடையேயும் பல
அநுஷ்டான பேதங்கள் பிற்காலத்தில் புகுந்திருப்பதையும்
காண்கிறோம். ஆகையால், தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்கள் பற்றிய
கொள்கைகளில் தேஶிகனுக்கும், பெரும்பாலான மற்ற
ஆசார்யர்களுக்கும் ஏற்பட்ட அபிப்ராய பேதமே ஸம்ப்ரதாய
பேதத்திற்கு அடிப்படை என்பதும். உறுதியான அடிப்படை
யில் அமைந்த இந்த பேதத்தை இல்லைசெய்யவோ ஒன்
றுக்கவோ எவராலும் இயலாது என்பதும் விவேகிகளுக்கு
விளங்கும்.

2. உண்மைநிலை இவ்வாறாக இருக்க, ஸ்ரீரங்கத்தில்
வாழும் ஒரு வித்வான் 'ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீவிவேசனம்' என்னும்
அபத்தச்சுவடியில் ஓர் ஆதாரத்தையும் காட்டாமல்,
ஒரு நிரூபணத்தையும் செய்யாமல் 'எல்லா ஆசார்யர்களுமே
வடகலைதான்' என்னும் ப்ரஹ்மாண்டப் புளுகை அவிழ்த்து
விட்டிருக்கிறார். அதன் முகவுரையில் ஸௌதர்ஶனத்தையும்
வம்புக்கிழுக்கச்செய்திருக்கிறார். அச்சுவடியில் அவர் எழுதியிருக்

கும் பொய்கள் கணக்கற்றவை. அவற்றை ஸ்ரீ உ. வே. ஶதாபி, ஷேகம் கோ₃விந்த₃நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி ஆராய்ந்து, ஆத₄ாரங்காட்டி இம்மலரில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள மற்றொரு கட்டுரையில் பதில் அளித்திருக்கிறார். முற்கூறிய அப₄க்₄த₄ச் சுவடியால் குழப்பமடைந்துள்ள பல அன்பர்கள்—தேஶிகன் திருவுள்ளம் பற்றியவையாகையால் தே₃ஶிக ஸம்ப்ரத₃ாயம் என்றும், தமிழ்நாட்டின் வடபகுதியிலிருந்து படிப்படியாகத் தெற்கே பரவியதால் வடகலை ஸம்ப்ரத₃ாயம் என்றும் 800 வருடங்களாக வழங்கப்படும் வடகலை ஸம்ப்ரத₃ாயத்தின் கொள்கைகளுக்கும், பெரும்பாலும் தென்தே₃ஶங்களில் வாழ்ந்த மற்ற ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளம் பற்றியதாகையாலும், தென்தேசங்களில் இன்றும் பெரும்பான்மையாயிருக்கையாலும் 800 வருடங்களாகத் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரத₃ாயமென வழங்கப்படும் தென்கலை ஸம்ப்ரத₃ாயத்தின் கொள்கைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை விளக்கி ஓர் கட்டுரை எழுதும்படி கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க, இக்கட்டுரையில் அவ்விரு ஸம்ப்ரத₃ாயங்களின் கொள்கைகளில் உள்ள முக்கியமான வேற்றுமைகள் விளக்கப்படுகின்றன.

3 தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்த₂ம் என்னும் மூன்று விஷயங்களிலுமே இவ்விரு ஸம்ப்ரத₃ாயங்களிடையே கருத்து வேற்றுமைகளிருந்தாலும், ஹிதாம்ஶத்தைப் பற்றிய கருத்து வேற்றுமையே வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக் கொள்வதில் வேறுபாட்டை விளைக்குமாகையாலே, அதுவே ஸம்ப்ரத₃ாயக் கருத்து வேற்றுமைகளில் உயிர் நாடியாய் விளங்குகிறது. புருஷார்த்த₂க்கொள்கையில் வேறுபாடும் அதோடு இணைந்திருப்பது. இவ்விரண்டையும் முதலில் விவரித்துவிட்டு மற்ற வேற்றுமைகளை மேலே காண்போம்.

4. ஸாத₄னப₄க்தி அல்லது ப்ரபத்தி என்னும் ஸாத்₄யோபாயங்களில் ஒன்றை அநுஷ்டி₂த்தால்தான் அதனால் உகந்த எம்பெருமான் மோக்ஷத்தை அருளுவான். பெறுகிற ப₂லத்தின் க₃னத்தைப் பார்க்கும்போது, இவை வ்யாஜோபாயங்களேயாகும். இவ்வுபாயங்களையும் இவன் அநுஷ்டி₂ப்பதற்கு-அநாதி₃காலமாக ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலானவற்றைச்

செய்தும், ஜ்ஞானிகளை அவதரிக்கச் செய்தும் எம்பெருமான் பட்ட பாடுகளே மூலகாரணமாகும். ஆகையால் இவன் 'நான் உபாயத்தை அநுஷ்டித்தேன்' என்று அஹங்காரம் கொள்ள இடமில்லை. இருந்தபோதிலும் இவ்விரு உபாயங்களில் எதில் அதிகாரமுள்ளதோ அதை அநுஷ்டித்தால்தான் மோக்ஷம் கிடைக்கும். இப்படி ஒப்புக்கொள்ளாமல், எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே மோக்ஷமளிக்கிறான் என்று ஒப்புக் கொண்டால், அனைவருக்குமே மோக்ஷமளிக்கவேண்டிவரும். ஆகையாலே ஆழ்வார்களும் பல ஆசார்யர்களும் 'நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயே மோக்ஷம்' என்று கூறுவதும், 'கர்மஜ்ஞாந பக்திகள் உபாயமல்ல' எனக் கூறுவதும், 'இச்சைக்கு மேற்பட இவனிடம் வேறொன்றும் வேண்டியதில்லை' என்று கூறுவதும்—எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்குப் பெருமை கூறுவதற்காக எழுந்த அதிவாதவாக்கியங்களேயாகும்—இவ்வளவும் ஸித்தாந்தத்தைப் பற்றி ஸ்ரீதேசிகன் தமது நூல்களில் பல இடங்களில் தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்களாகும்.

5. இவ்விஷயத்தில் தென்னாசார்யர்களின் கருத்து இனி விவரிக்கப்படுகிறது. "நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை" [முதல்திரு-4] "கண்ணனல்லால் இல்லைகண்டீர் சரணே" [திருவாய் 9-1-9]முதலான பற்பல பாசுரங்களிலேஆழ்வார்களும், "கேவலம் மதீயயைவ தயயா" [சரணாகதிகத்யம் 20] "பகவத் பாதாம்புஜத்வய ப்ரபத்தேரந்யந்ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநமஸ்தீதி மந்வாந:" [வைகுண்டகத்யம் 1] என்று கத்யத்ரயத்தில் எம்பெருமானாரும்,

"கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டே
தருமத்தாலன்றி இறைதாள்கள் ?" [ப்ரமேய 4]

"உள்ளபடி உணரில் ஒன்று நமக்குண்டென்று
விள்ள விரகிலதாய்விட்டதே—கொள்ளக்
குறையேதுமில்லார்க்குக் கூறுவதென் சொல்லீர்
இறையேதுமில்லாத யாம்" [ப்ரமேய 6]

முதலானவிடங்களில் அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் போன்ற மஹாமேதாவிகளான ஆசார்யர்களும், பிள்ளான்

முதலான திவ்யப்ரப₄ந்த₄ வ்யாக்₂யாதாக்களும் அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே நிரதிஶயபுருஷார்த்த₂த்துக்கு நிர்ஹேதுக க்ருபையே காரணமென்றும், சேதனனுடைய முயற்சிகள் எதுவும் காரணமாகமாட்டா என்றும் அருளியிருக்கையாலே நிர்ஹேதுக க்ருபையே பரார்த்த₂ாநுப₄வகைங்கர்ய ரூபமான பரமமுக்₂ய மோக்ஷத்திற்கு ஸாத₄நமாகும். 'உள்ளபடி உணரில்' என்று ப்ரமேயஸாரத்தில் அருளியிருக்கையாலே. இது அதி வாத₃மன்று எனவும் விளங்குகிறது. "அப்படியானால் எல்லோரும் மோக்ஷமடைய வேண்டிவருமே; மேலும் கர்ம ஜ்ஞான ப₄க்திகள் முதலான சேதனனுடைய முயற்சிகள் மோக்ஷோபாயங்கள் என்றும் ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக் கிறதே. ப₄க்தியோக₃த்தைக்கொண்டு ஶுகர் வாமதே₃வர் முதலானோர் முக்தியடைந்ததாகவும் ப்ரமாணங்களில் காணப் படுகிறதே" என்னும் ஆக்ஷேபங்கள் எழுகின்றன. இவற்றுக்குப் பரிஹாரத்தை அடுத்த ஐந்து பாராக்களில் விளக்குவோம்.

6. அநாதி₃காலமாகச் சேதனன் செய்யும் முயற்சிகளால் புண்யபாபங்கள் ஏற்படுகின்றன. புண்யமானது த₄நம், தா₄ந்யம் முதலான பொருள்களை அளித்து, ப்ராக்ருதஸுக₂ங்களைச் சேதனனுக்கு உண்டாக்குகிறது. இந்த த₄நம், தா₄ந்யம் முதலானவை பெரும்பாலும் ஆத்மஹிதத்துக்குப் பயன்படாமல் இவனை மேலும் மேலும் பாபம் செய்யத்தூண்டி, ஆத்ம நாஶத்தை விளைப்பதையும் காண்கிறோம். பாபம் இவனுக்குத் துன்பத்தை அளிக்கும் ஏழ்மை முதலானவற்றை உண்டாக்கி, வைராக்₃யம் முதலானவற்றை விளைத்து ஆத்மஹிதத்துக்குப் பயன்படுவதையும் பார்க்கிறோம். ஆகையால் ஜீவனுடைய ஆத்மஹிதத்திற்கு அவனுடைய முயற்சிகளான புண்யமோ, பாபமோ உண்மையான காரணமல்ல என்றும், இந்தப் புண்ய பாபங்களைக் கருவிகளாகக்கொண்டு இவனைத் திருத்தப் பாடு படும் நிர்ஹேதுக க்ருபையோடுகூடிய எம்பெருமானே ஆத்ம ஹிதத்துக்கு உண்மையான காரணமென்றும் விளங்குகிறது. அவன்—தனக்கு வைஷம்யமும் (பக்ஷபாதமும்), நைர்க்₄ருண்ய மும் (கருணையின்மையும்) வாராமைக்காக இவனுடைய யத்னங்களில் ஒருவகையான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இவனுக்கு

அளித்திருக்கிறான் என்றும், சேதனன் அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு ஶாஸ்த்ரங்களில் உள்ள "ஸத்யம் வத₃, த₄ர்மம் சர, ஸ்வாத்₄யாயாந்மா ப்ரமத₃:" [உண்மையைக் கூறுவாய்; த₄ர்மத்தை அநுஷ்டி₂ப்பாய்; வேதா₃த்₄யயநம் செய்யாமலிராதே] முதலான பொதுவான விதி₄நிஷேத₄ங்களின்படி ஒழுகுவதால் ஏற்படும் புண்யத்தின் ப₂லமாக ஸுக₂த்தையளித்தும், அவ்விதி₄நிஷேத₄ங்களை மீறி நடப்பதால் ஏற்படும் பாபத்தின் ப₂லமாக து₃:க்க₂த்தையளித்தும் இவனுடைய எண்ணத்தை உயர்த்துவதற்கு அந்த ஸர்வேஶ்வரன் பாடுபடுகிறான் என்றும் விளங்குகிறது. ஶாஸ்த்ரங்களின் உட்கருத்தை ஆராய்ந்தால் சேதனனுடைய இஷ்டப்ராப்திக்கும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும் உறுப்பாக அவற்றில் விதி₄க்கப்பட்டிருக்கும் காம்யவிதி₄வாக்யங்களும் இச்சேதனனுடைய எண்ணத்தை உயர்த்துவதற்காகவே என்றும் விளங்கும். ஶத்ருநிரஸனத்தை விரும்பும் நாஸ்திகன் ஒருவனுக்கு அந்த ஶத்ருநிரஸனத்துக்கு உபாயமாக ஶ்யேந யாக₃த்தை விதி₄ப்பது அவனுடைய நாஸ்திகப்ரதிபத்தியை மாற்றி ஆஸ்திகப்ரதிபத்தியை விளைப்பதற்காகவே என்பது அனைவரும் இசைந்தது. இதுபோலவே அல்பமும், அஸ்தி₂ரமுமான ப்ராக்ருதப₂லன்களைப் பெறுவதற்காகப் பற்பல ஸாத₄னங்களை விதி₄ப்பதும் இவனுக்கு அப்பலன்களிலுள்ள விருப்பத்தை மாற்றி தே₃ஹாத்மவிவேகம் முதலானவற்றை ஏற்படுத்தி அநந்தஸ்தி₂ரப₂லமான மோக்ஷத்தில் விருப்பத்தை விளைப்பதற்கே என்பதையும் எளிதில் உரைலாம். இதே ரீதியில் மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்காகக் கர்மஜ்ஞானப₄க்திகளாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளை (தன் முயற்சிகளை) விதி₄ப்பதும், அந்த ஸாத₄னங்களை அந்திமஸ்ம்ருதி ஏற்படும்வரையில் பல ஜன்மங்களில் அநுஷ்டி₂க்கும்படி செய்வதும், அப்படி அநுஷ்டி₂க்கும் போது ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வாநுஸந்தா₄னம், த்ரிவித₄பரித்யாக₃ம் முதலானவற்றை அங்க₃மாக விதி₄ப்பதும் "மோக்ஷத்தில் தனக்குத் தன் ஆநந்த₃ம் உத்₃தே₃ஶ்யமன்று; எம்பெருமானுடைய ஆநந்த₃மே உத்₃தே₃ஶ்யம்; நாம் நம் ஆநந்த₃த்துக்காக அநாதி₃ காலமாகப் பாடுபட்டுவந்ததே — அநாதி₃காலமாக நம்மையடைந்து தான் ஆநந்த₃மடைய அவன் தன் நிர்ஹேதுக

க்ருபையாலே செய்துவரும் ஸ்ருஷ்டி, அவதாரம் முதலான முயற்சிகளுக்குத் தடையாயிருந்துவருகின்றது. மோக்ஷத்திலும் அவனது ஆநந்த₃த்தையே உத்₃தே₃ஶ்யமாகக்கொண்டு, நம் ஆநந்த₃த்துக்காக எந்த முயற்சியும் செய்யாமல் சாதகம்போல் அவனருளையே பார்த்திருந்தோமானால், உடையவனான அவன் உடைமையான நமக்கு நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மோக்ஷமளித்துத் தான் பெரும்பேறுபெற்றாற்போலே ஆநந்த₃மடைவான்; அவன் ஆநந்த₃த்துக்கு உறுப்பான ஆநந்த₃ம் நமக்கும் தன்னடையே ஏற்படும்'' என்னும் பரிபக்வமான அறிவை விளைப்பதற்கே என எளிதில் விளங்கும். ஸித்₃தோ₄பாய விஜயத்தில் நிஷ்கர்ஷநிகஷவிஜயத்தில் முதல் அத்₄யாயமான ப்ரத₂ம த்₃ருஷ்டாந்த நிரூபணத்தில் இதன் விரிவைக்காணலாம். கீ₃தை 7, 8 அத்₄யாயங்களின் வ்யாக்₂யானங்களில் இவ்விஷயம் கீ₃தாசார்யனுக்கும், எம்பெருமானாருக்கும் மிகவும் திருவுள்ள முகந்தது என்று நிலைநாட்டப்பட்டது. ஆக, இந்த நிரூபணங்களிலிருந்து — பரார்த்த₂ாநுப₄வகைங்கர்யரூபமான (அதாவது-எம்பெருமான் தனக்கேயாக நம்மைக்கொள்ளும், அவனுகப்புக்கே நாம் ஆட்செய்யும்) ஒப்பற்ற மோக்ஷத்தை, நமது முயற்சியையும் எதிர்பாராமல், 'மோக்ஷத்திலும் அவனது ஆனந்த₃மே உத்₃தே₃ஶ்யம்; அவ்வொப்பற்ற மோக்ஷத்திற்கு அவனது நிர்ஹேதுகக்ருபையே உபாயம்' என்னும் *எண்ணமுடையவர்களுக்கு*, அந்த ஜந்மத்தின் முடிவிலேயே அந்திமஸ்ம்ருதியையும் எதிர்பாராமல் வழங்குகிறான் எம்பெருமான் என விளங்குவதாலும், இந்த *எண்ணமே* ''தத்பாத₃ாம்பு₃ஜ த்₃வயப்ரபத்தி'' என்று பா₄ஷ்யகாரரால் க₃த்₃யத்தில் வழங்கப்பட்டதென்று விளங்குகையாலும் 'எல்லாரும் முக்தியடையவேண்டி வருமே' என்னும் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க₃த்திற்குப் பரிஹாரம் உரைக்கப்பட்டது. இந்த எண்ணம் நமது ஸ்வரூபத்திற்சேர்ந்ததாகையாலும், 'அவனே உபாயம்' என்னும் நினைவாயிருக்கும் இது தன்னிடத்தில் உபாயத்வத்தைப் பொறுக்காதாகையாலும், இதுவும் ஸ்ருஷ்டி, அவதாரம் முதலான அவனுடைய முயற்சியால் உண்டானதாகையாலும் இதுவும் ஒரு ஸாத்₄யோபாயமோ?' என்று நினைக்க இடமில்லை. அதனாலேயே ''பாத₃ாம்பு₃ஜத்₃வய ப்ரதிபத்தியைக் காட்டிலும் வேறு உபாயமில்லை'' என்று

பா4ஷ்யகாரர் க3த்3யத்தில் அருளியதற்கு "பாதா3ம்பு3ஜத்3வயத்தைக் காட்டிலும் வேறு உபாயமில்லை" என்பதே பொருளாகும்.

7. இனி, இத்தகைய பரார்த்த2ப்ரதிபத்தியாகிற எண்ணமில்லாதவர்களாய். மோக்ஷத்தில் தாம் ஆநந்த3மடைய வேண்டும் என்னும் உத்கடமான விருப்பம் உடையவர்களுக்கு, "*த்3யாயீத*" "*உபாஸீத*" என்று உபாஸனத்தை முக்2யமான மோக்ஷஸாத4னமாக விதி4த்து, கர்மஜ்ஞானங்களையும், ஸ்வபரயாதா2த்ம்யாநுஸந்தா4னத்தையும் (தன்னையும், எம்பெருமானையும் பற்றிய உண்மைநிலையை அநுஸந்தி4க்கையையும்), ப்ரபத்தியையும் அங்க3மாக விதி4த்து அந்திம ஸ்ம்ருதிபர்யந்தம் பல ஜன்மங்களில் இவர்களுடைய ஸ்வார்த்த2தையை (மோக்ஷாநந்த3ம் தங்களுக்கு எனும் எண்ணத்தை) மாற்றி, முற்கூறிய பரார்த்த2ப்ரதிபத்தியை உண்டாக்கவே எம்பெருமான் முயல்கிறுகையாலும். அந்திமஸ்ம்ருதிபர்யந்தம் பரார்த்த2ப்ரதிபத்தி உண்டாகாவிடில், அவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய ஸ்வார்த்தா2நுப4வ கைங்கர்யங்களாகிற மோக்ஷத்தையே அருள்கிறுகையாலும், 'ப4க்தி முதலான சேதனனுடைய முயற்சிகள் மோக்ஷோபாயமென்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறதே: அவைகொண்டு ஶுகர், வாமதே3வர் முதலானுர் மோக்ஷமடைந்ததாகவும் ப்ரமாணங்களில் காணப்படுகிறதே' என்னும் ஆக்ஷேபங்களுக்கும் பரிஹாரம் உரைக்கப்பட்டதாயிற்று.

8. எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தபின்பு முக்தியில் இப்படித் தாழ்ந்த மோக்ஷம் எப்படி உண்டாக முடியும்? எனில், 'அந்த மோக்ஷமே வேண்டும்' என்னும் எண்ணத்தாலும்: அதற்குரிய ஸாத4னத்தைக் குறைவற அநுஷ்டி2க்கையாலும் உண்டாகிறது எனக்கொள்கிறோம். ப3ஹு புண்யப2லமாக இவனுக்கு மோக்ஷத்தில் விருப்பமுண்டானலும், சிறிது பாபத்தின் ப2லமாக அவ்விருப்பத்தில் ஸ்வார்த்த2தையும் கலந்திருக்கிறது. அந்த ஸ்வார்த்த2தையை நீக்குவதற்கே எம்பெருமான் முற்கூறியபடி ப4க்தியை ஸாத4னமாக விதி4த்து, அதை அந்திம ஸ்ம்ருதி பர்யந்தம் பல ஜன்மங்களில் அநுஷ்டி2க்கும்படி செய்கிறுன். அப்போதும் நீங்காவிடில், வேறுவழி

யில்லாமையாலே தனக்கு வைஷம்யநைர்க்4ருண்யங்கள் வாரா
மைக்காகவும், 'யதோ2பாஸநம் ப2லம்' என்னும் தத்க்ரது
ந்யாயத்தை ஒட்டியும், இவன் விரும்பிய ஸ்வார்த்த2
மோக்ஷத்தையே அளித்துவிடுகிறுனைகயாலே
ஸ்வார்த்த2 மோக்ஷத்திற்குள்ள இந்த ந்யாயம் ஆத்மமாத்ராநு
ப4வத்தை அளிக்கையாலே அமுக்2யமோக்ஷமான கைவல்யத்
திற்கும் ஒக்கும். ஆக, அவரவர் விருப்பப்படி கைவல்யமாகிற
அமுக்2யமோக்ஷமும், நிரதிஶயாநந்த3த்தை அளிக்கையாலே
முக்2யமோக்ஷமான ஸ்வார்த்த2மோக்ஷமும் அவற்றிற்குரிய
ஸாத4னங்களை அநுஷ்டி2ப்பவர்களுக்கும், ஒப்பற்ற புருஷார்த்த2
மாகையாலே பரமமுக்2யமோக்ஷமான பரார்த்த2ாநுப4வகைங்
கர்யங்கள் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலும்
உண்டாகக் குறையில்லை என்று தேறிற்று. ப4க்திநிஷ்ட2னுக்
கும், 'எம்பெருமானே உபாயம்' எனக்கொண்ட ப்ரபன்ன
னுக்கும் பரார்த்த2ாநுப4வ கைங்கர்யங்களையே ப2லமாகக்
கொண்டால் என்ன குறை? எனில்; மோக்ஷத்திற்காக அரும்
பாடுபடுவதாலேயே, உபாஸகனை ப4க்தன் மோக்ஷத்தில்
தன் ஆனந்த3த்தை உத்3தே3ஶ்யமாகக் கொள்கிறுன் என
விளங்குகிறது. 'அப்படிக் கொள்ளாவிடில் மோக்ஷத்திற்காகப்
பாடுபடவேண்டாமே' என்னும் கேள்வி எழுந்தே தீரும்.
ஆகையால், அவனுக்கு அவன் விரும்பாத பரார்த்த2ாநுப4வ
கைங்கர்யங்களை அருள்வது உசிதமுமல்ல; தத்க்ரதுந்யாய
விரோத4மும் வரும்.

9. இப்படி முக்தியில் பே4த3த்தை ஒப்புக்கொண்டால்
"*விகல்போऽவிஶிஷ்டப2லத்வாத்*" [ப்3ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-57]
[(ஒவ்வொரு ப்3ரஹ்மவித்3யைக்கும் ப்3ரஹ்மாநுப4வமாகிற
எல்லையற்ற ஆநந்த3ம்) ஒத்த ப2லமாயிருப்பதால், ஒவ்வொரு
வித்3யையை அநுஷ்டி2த்தாலே போதும்] என்று தொடங்கி
விகல்பாதி4கரணத்தில் ப2லபே4த3மில்லை என்று நிலைநாட்டி
யிருப்பது முரண்படுமே எனும் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. இதற்கு
பதில் பின்வருமாறு:— அவ்வதி4கரணத்தில்–ஸ்வப்ரவ்ருத்திரூப
மான உபாஸனத்தினுல் கிடைக்கும் ப2லனை ஸ்வார்த்த2
மோக்ஷாநந்த3ம் ஒவ்வொரு ப்3ரஹ்ம வித்3யைக்கும் ஒத்திருக்கை
யால், பல வித்3யைகளைச் சேர்த்து அநுஷ்டி2க்கவேண்டாம்,

ஏதாவதொரு வித்₃யையை அநுஷ்டி₂த்தாலே போதும் என்றே நிலைநாட்டப்பட்டது. இது பரார்த்த₂ாநுப₄வ கைங்கர்யங்களை விரும்பி ஸ்வப்ரவ்ருத்தியினின்றும் நீங்கி அவனருளையே பார்த்திருப்பார்க்கு அவ்வநுப₄வகைங்கர்யங்களை நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அளிக்கிறான்' என்னும் கொள்கைக்கு எவ்வகையிலும் முரண்படாது. சுருங்கச் சொன்னால், விகல்பாதி₄கரணம் எம்பெருமானை அடைபவர்களிடையே ஆநந்த₃தாரதம்யத்தை நிஷேதி₄த்ததேயொழிய ஸ்வார்த்த₂பரார்த்த₂ரூபமான ஆகார தாரதம்யத்தை நிஷேதி₄க்கவில்லை என்று தேறும்.

10. ஸ்வார்த்த₂பரார்த்த₂ரூபமான ஆகாரதாரதம்யம் மோக்ஷத்தில் ஏற்படும் என்பதற்கு ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்தில் ப்ரமாணமுண்டோ? எனில்: கார்யாதி₄கரணத்தில் ஸூத்ரகாரரும், பா₄ஷ்யகாரரும் 'உபாஸித்தபடியே ப₂லன்' எனும் தத்க்ரதுந்யாயத்தை ப்₃ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸகனை பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ன் விஷயத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்தபடியால். முக்₂ய மோக்ஷத்திலும் அவரவர் விருப்பப்படி ஆகாரபே₄த₃ங்கள் ஏற்படத்தடையில்லை என்றும், ஸ்வார்த்த₂மோக்ஷப₂லப்ரத₃னாக எம்பெருமானை உபாஸிப்பவர்களுக்கு ஸ்வார்த்த₂மோக்ஷத்தையும், பரார்த்த₂மோக்ஷப₂லப்ரத₃னாக எம்பெருமானை உபாஸிப்பவர்களுக்குப் பரார்த்த₂மோக்ஷத்தையுமே எம்பெருமான் அருளுவான் என்றும் விளங்குகிறது. தத்க்ரதுந்யாயத்தை ஆத்மத்வோபாஸநாதி₄கரணத்தில் [4-1-2] விளக்கும்போது *“யதா₂வஸ்தி₂தஞ்ச ப்₃ரஹ்ம உபாஸ்யம்। அயதோ₂பாஸநே ஹி ப்₃ரஹ்மப்ராப்திரப்யயதா₂பூ₄தா ஸ்யாத்”* [ப்₃ரஹ்மத்தை உள்ளபடியே உபாஸிக்கவேணும்; உள்ளபடியல்லாமல் உபாஸித்தால் ப்₃ரஹ்மப்ராப்தியும் உள்ளபடியல்லாததாகவே அமையும்] என்று ஸ்ரீ பா₄ஷ்யகாரர் அருளியிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது.

11. ஆக, ப்ரத₂மப்ரவ்ருத்தியில் எம்பெருமானால் அளிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினாலே அநாதி₃காலமாக இவனுக்கு உண்டாயிருக்கும் தாழ்ந்த ப்ரதிபத்திகளை (எண்ணங்களை) படிப்படியாக உயர்த்துவதற்கே எம்பெருமான் சேதன

னுடைய முயற்சிகளைக் கருவிகளாகப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறனுகையால், இவனுடைய முயற்சிகளால் இவனுக்கு நன்மை ஏற்படுகிறது என்று கொள்வதைக் காட்டிலும், இவனுடைய எண்ணம் திருந்துவதால் நன்மை ஏற்படுகிறது என்று கொள்வது தக்கது; ''சிற்றவேண்டா சிந்திப்பே அமையும்'' [திருவாய் 9-1-7] முதலானவிடங்களில் ஆழ்வார்கள் இக்கொள்கையையே வலியுறுத்தினர்கள் என்பது தென்னசார்ய ஸம்ப்ரதா3யத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையாகும். இப்படிக் கொள்ளும்போது எண்ணத்தின் வேறுபாட்டாலே முக்தியிலும் ஸ்வார்த2ம், பரார்த2ம் எனும் இருவகையான மோக்ஷத்தை ஒப்புக்கொண்டே தீர வேண்டியுள்ளது என்பது அவ்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளம். ஆழ்வார்கள் கைவல்யத்தையும் நித்யமோக்ஷமாகத் திருவுள்ளம் பற்றியது இதனாலேயே என விளங்கும். எம்பெருமானார் ஸ்ரீபா4ஷ்யத்தில் பராயத்தாதி4கரணத்தில் [2-3-6] ப்ரத2மப்ரவ்ருத்தியில் சேதனனுக்கு எம்பெருமான் ஸ்வாதந்த்ர்யம் அளித்திருப்பதாக அருளியிருப்பதும், கீ3தாபா4ஷ்யத்தில் [7-16; 8 ப்ரவேசம்] 'ஸுக்ருததாரதம்யத்தினால் உண்டான *ப்ரதிபத்தியின் சிறப்பாலே* ஐச்வர்யார்த்தி2, கைவல்யார்த்தி2, ப4க3வச்சரணார்த்தி2 ஆகிய மூவரும் மேன்மேலே சிறந்தவர்கள்' என்று அருளியிருப்பதும், கைவல்யத்தைப் புனராவ்ருத்தியில்லாத மோக்ஷம் என்று பலகால் அருளியிருப்பதும், ஆத்மத்வாதி4கரணத்திலும், கார்யாதி4கரணத்திலும் மோக்ஷமடைபவர்கள் விஷயத்தில் தத்க்ரதுந்யாயத்தை ஸஞ்சரித்திருப்பதும் எம்பெருமானார் இக்கொள்கையையே திருவுள்ளம் பற்றினர் என விளக்குகின்றன.

12. ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3சிகன் மோக்ஷத்திற்காகச் சேதனன் முயல்வது தாழ்வு என்பதையும், முக்தியில் ஸ்வார்த2 பரார்த2ரூபமான ஆகாரதாரதம்யம் உண்டு என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. முக்தியில் எவ்விதமான பே4த3மு மில்லை; ப4க்தியினாலோ, ப்ரபத்தியினாலோ பெறும் முக்தி ஒருவகைப்பட்டதே என்பது அவர் திருவுள்ளம். முக்தியில் ஆகாரபே4த3த்திற்கும், ப்ரதிபத்தி ப்ராதா4ன்யத்திற்கும் மூல காரணமான 'ப்ரத2மவ்ருத்தியில் எம்பெருமான் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் அளித்திருக்கிறான்' என்னும் கொள்கையையும் அவர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அப்படியானால் எம்பெருமானுக்கு வைஷம்யநைர்க்4ருண்யங்கள் வருமே என்னும் கேள்விக்கு, ஜீவனுடைய கர்மம் அநாதி3யாகையாலே வைஷம்யநைர்க்4ருண்

யங்கள் வரமாட்டா என்று அவர் ஸமாதா₄னமருளியுள்ளார். இந்த விஷயத்தில்—''*ஆதா₃வீச்₂வர த₃த்தயைவ*'' [தத்வஸாரம் 46] என்னும் ச்₂லோகத்தில் ப்ரத₂மப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை உபபாத₃னம் செய்திருக்கும் நடாதூரம்மாளோடும், பராயத்தாதி₄கரண ச்₂ருதப்ரகாசி₂கையில் அதையே மிக விரிவாகச் செய்திருக்கும் ஸுத₃ர்சனப₄ட்டரோடும் தெளிவாகக் கருத்துவேற்றுமையைக் காட்டியுள்ளார் தே₃சி₂கன். ''*பா₄ஷ்யாதி₃ க்₃ரந்த₂லேசோ₂ऽப்யுவஹிதமநஸாம் ஐத₃மர்த்₂யம் ப₄ஜேத*'' [அதி₄கரணஸாராவளி 242] [பா₄ஷ்யம் முதலானவற்றில் சில வாக்யங்களை கவனமாகப் பார்த்தால் நான் சொன்ன அர்த்த₂த்தோடு ஒத்துப்போவது விளங்கும்] என்று பராயத்தாதிகரணத்தின் அதி₄கரணஸாராவளியில் அருளியிருப்பதிலிருந்து பா₄ஷ்யாதி₃களும் சிறிது முரண்படுவதை ஒருவித₄மாக நிர்வஹிக்கவேணும் என்பது அவர் திருவுள்ளம் என விளங்குகிறது. இப்படி ஜீவனுடைய எண்ணத்துக்கு முக்₂யத்வத்தை அளிக்கவிரும்பாமையாலே, ப₄க்தி அல்லது ப்ரபத்தியாகிற ஜீவனுடைய முயற்சிகளுக்கு முக்₂யத்துவத்தை அளித்து, அதனால் ஒரே வித₄மான மோக்ஷம் உண்டாகிறது என்று கொண்டுவிட்டார். இவ்வண்ணமாக — ஜீவனுக்கு ஒவ்வொரு காரியத்திலும் ப்ரத₂ம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு, ஜீவனுடைய முயற்சிகளுக்கு முக்₂யத்வமளிக்காமல், ஜீவனுடைய எண்ணத்திற்கே முக்₂யத்வமளித்து, விருப்பத்தின் வேறுபாட்டாலே இவன் பற்றும் ஸாத₄னத்தின் பே₄த₃த்தால் மோக்ஷத்திலும் வேறுபாட்டை ஒப்புக்கொள்வது தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா₃யம் என்றும். ஜீவனுக்கு ப்ரத₂ம ப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல், ஜீவனுடைய ப₄க்தி ப்ரபத்திரூபமான முயற்சிகளுக்கே முக்₂யத்வமளித்து, அதனால் ஒரேவித₄மான மோக்ஷம் உண்டாகிறது என ஒப்புக்கொள்வது தே₃சி₂கஸம்ப்ரதா₃யம் என்றும் விளங்குகிறது. இது ஹிதத்திலும் புருஷார்த்த₂த்திலும் இவ்விரு ஸம்ப்ரதா₃யங்களுக்கும் உள்ள முக்கியமான கருத்து வேறுபாடு. இதை அடிப்படையாகக்கொண்டு தத்வஹித புருஷார்த்த₂ங்களில் விளைந்துள்ள முக்கியமான பல கருத்து வேறுபாடுகளைச் சுருக்கமாகக் காட்டுவோம் அடுத்த பாராவில்.

13. (1) ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன் மோக்ஷமளிப்பது ப₄க்தி அல்லது ப்ரபத்தியாகிற ஹேதுக்களை முன்னிட்டுக் கொண்டே என்பது *தே₃.ஸ. ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன் தலை சிறந்ததான பரார்த்த₂மோக்ஷத்தை அளிப்பது நிர்ஹேதுகக்ருபை யினாலேயே; ப₄க்தி, ப்ரபத்தி முதலான ஜீவனின் முயற்சிகள் எம்பெருமானருளால் விளைந்தவையே; அவற்றை ஸாத₄ன மாக மயங்கி, ப₄ர்த்ருபோ₄க₃த்தை விலைக்குறுப்பாக்குவது போலே அவற்றைக் கொண்டு மோக்ஷத்தைப் பெற நினைப் பார்க்குத் தாழ்ந்த ஸ்வார்த்த₂ மோக்ஷமே விளையும் என்பது *தெ. ஸ. (2) ப்ரத₂மப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் இல்லாமையாலே அவனது எண்ணத்துக்கு முக்₂யத்வமில்லை; ஜீவனுடைய முயற்சிக்கே முக்₂யத்வமுண்டு; முயற்சியான ப₄க்தி அல்லது ப்ரபத்தியால் உகந்த ஸர்வேஶ்வரன் ஒரே வித₄மான மோக்ஷத்தையே அளிக்கிறான்; முக்தியில் ஆகார பே₄த₃மில்லை என்பது தே₃. ஸ. ப்ரத₂மப்ரவ்ருத்தியில் ஜீவ னுக்கு எம்பெருமானால் ஸ்வாதந்த்ர்யம் அளிக்கப்பட்டி ருக்கையாலே எண்ணத்துக்கே முக்₂யத்வம். ஜீவனுக்கு 'உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்' என்னும் பரார்த்த₂ப்ரதிபத்தி விளையப்படாதனபட்டு. விளைந்தால் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே எம்பெருமான் தலைசிறந்த பரார்த்த₂மோக்ஷத்தையளிக்கிறான்; அந்திமஸ்ம்ருதிவரை அந்த ப்ரதிபத்தி விளையவில்லையானால் ஸாத₄நாந்தரத்தின் ப₂லமாக ஸ்வார்த்த₂மோக்ஷத்தை அளிக் கிறான். ஆகையால் முக்₂ய முக்தியில் ஆநந்த₃தாரதம்யமில்லா விடி'லும் ஸ்வார்த்த₂பரார்த்த₂ரூபமான ஆகாரதாரதம்யமுண்டு என்பது தெ. ஸ. (2) எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்தபின் முக்தியில் உயர்வு தாழ்வு ஏற்படக் காரணமில்லாமையாலே, சிற்றின்பமான ஆத்மமாத்ராநுப₄வத்தை விளைக்கும் கைவல்யம் மோக்ஷமன்று; அது ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்தினுள் அநுப₄விக் கத்தக்கதொரு தலைசிறந்த ஐஶ்வர்யமே; அதை அநுப₄வித்த பின்பு கீழான ஐஶ்வர்யங்களுக்கோ, மேலான மோக்ஷத் திற்கோ போக இடமுண்டு என்பது தே₃. ஸ. எல்லாக்

---

* இப்பாராவில் தே₃. ஸ என்பது தே₃ஶிக ஸம்ப்ரதா₃யத்தையும், தெ. ஸ. என்பது தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா₃யத்தையும் குறிக்கும்.

கர்மங்களும் கழிந்த பின்பும் ப்ரதிபத்தியின் (எண்ணத்தின்) வேறுபட்டாலும், அது காரணமாகப் பற்றும் ஸாதனத்தின் வேறுபாட்டாலும் முக்தியில் ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படலாமாகையாலும், ப்ரஹ்மானந்தத்தைக் காட்டிலும் சிற்றின்பமாயிருந்தபோதிலும், கைவல்யத்தில் ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கழிந்துவிடுகையாலும் அது மோக்ஷமே (முக்திபதத்தால் குறிக்கத்தக்கதே); ஸூக்ஷ்மசரீரம் விரஜாதரணத்திற்கு முன் கழியாதாகையாலே, கைவல்யாநுபவம் விரஜைக்கு அப்பாலும், பகவானையுடையவர்கள் வாழும் பரமபதத்திற்கு இப்பாலும் உள்ளதொரு ஸ்தானத்திலே பகவதநுபவமில்லாமல் தனிநின்று தன் ஆத்மாவையே அநுபவிக்கும் அநுபவமே. அக்கைவல்யமோக்ஷத்தைப் பெற்றுவிட்டால், அது த்ரிபாத்விபூதியிலுள்ளதாகையாலே ப்ரக்ருதிமண்டலத்திற்கும் வரமுடியாது. போகபூமியான த்ரிபாத்விபூதியில் ஸாதநாநுஷ்டானமில்லாமையாலே, அங்கு ஒருஸாதநத்தை அனுஷ்டித்துப் பரமபதத்தினுள் சென்று பகவானையும் அநுபவிக்கமுடியாது. எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யத்தில் இதைப் புநராவ்ருத்தியில்லாத மோக்ஷமாகப் பலகால் அருளியிருப்பதும், ஆழ்வார்கள் ஒருமுகமாக இதை பகவதநுபவம் எப்போதும் ஏற்பட இடமில்லாத மோக்ஷமாக அருளியிருப்பதும், மற்றும் ச்ருதி கீதை ஸூத்ரம், பாஷ்யம், இதிஹாஸபுராணங்கள், பாஞ்சராத்ரம் எம்பெருமானார், ஆழ்வான், பட்டர் முதலான ஆசார்யர்களின் க்ரந்தங்கள் முதலானவற்றிலுள்ள பற்பல வாக்யங்களும் இவ்விஷயங்களைத் தெளிவாகக் காட்டும் ப்ரமாணங்கள் என்பது தெ. ஸ. நமது கைவல்ய ஸித்தாஞ்ஜனத்தில் இது விரிவாக நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளது. (4) ஒரே விதமான மோக்ஷத்தை விளைக்கையால் ஸாதநாந்தரங்கள் அவற்றில் அதிகாரமுள்ளவர்களுக்கு ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்தவையே என்பது தே. ஸ. பர்த்ருபோகத்தை விலைக்குறுப்பாக்குவது போலே, "*தேஹி மே ததாமி தே*" [நீ எனக்கு ஒன்றைக் கொடுத்தாயானால், நான் உனக்கு ஒன்றை அளிக்கிறேன்] என்னும் அடிப்படையில் அமைந்தவையாகையால் ஸாதநாந்தரங்கள் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகாதவையே; இதனாலேயே,

'பொற்குடத்தில் உள்ள ஶாந்த,ஜலத்தோடு ஒரு துளி கள் கலந்ததுபோலே அஹங்காரம் கலந்திருப்பவை ஸாத,நாந் தரங்கள்' எனப் பிள்ளான் அருளினர். ஶாஸ்த்ரங்களும் உபாயாந்தரங்களைப் பாபத்தோடு ஒக்கச்சொல்லி, அவற்றின் தொடர்பு ஏற்பட்டால் ப்ராயஶ்சித்தத்தை விதி,த்தன. அவற்ருல் ஸ்வார்த்த,தையின் எல்லையான கைவல்யம்போன்ற அபாயங்களும், ஸ்வார்த்த,ாநுப,வ கைங்கர்யங்களான தாழ்ந்த மோக்ஷமுமே விளையும் என்பது தெ. ஸ. (5) மோக்ஷத்திற் குறுப்பான எம்பெருமானுடைய அருளை விளக்கையால் ப,க்தி போலே ப்ரபத்தியும் ஒரு ஸாத்,யோபாயமே என்பது தே,. ஸ. ப,க்திபோலே ப்ரபத்தியும் அவனருளால் விளைந்த தாகையாலும், ''நீயே உபாயமாவாயாக'' என்னும் நினைவா யிருக்கையாலும், ப்ரபத்தி தன்னிடத்தில் உபாயத்வலேஶ க,ந்த,த்தையும் பொறுக்காது; அது ஸ்வார்த்த,ாதி,காரியைக் காட்டிலும் பரார்த்த,ாதி,காரியை வேறுபடுத்திக் காட்டி, பரார்த்த, மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையை வெள்ளமிடச்செய்யும் அதி,காரிவிஶே ஷணமே என்பது தெ. ஸ. (6) ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் முத லான ஐந்து அங்க,ங்களோடு கூடியது ஆத்மநிக்ஷேபருபமான ப்ரபத்தி என்பது தே,. ஸ. அவனையே உபாயமாக வரிப்ப தாகிற (கோ,ப்த்ருத்வ வரணமாகிற) ப்ரபத்திக்கு மற்ற ஐந்தும் ஸம்ப,ாவித ஸ்வப,ாவங்களே; அதாவது நெல் குத்தி ளுல் வியர்வை வடிவதுபோலே எம்பெருமானருளால் படிப் படியாக ஏற்படும் தன்மைகளே என்பது தெ ஸ. (7) அஶக்தியினுல் ஏற்கனவேயுள்ள உபாயாந்தரத்யாக,த்தையே கீ,தையில் 'பரித்யஜ்ய' என்று அநுவாத,ம் செய்கிறது என்பது தே,. ஸ. உபாயாந்தரங்களைக் கைவிடுவதை ப்ரபத்திக்கு அவஶ்யமான அங்க,மாகவே கீ,தை விதி,க்கிறது. உபாயாந் தரங்களை விட்டே எம்பெருமானைப் பற்றவேண்டும் என்பது தெ. ஸ. (8) ப,க்தியை அநுஷ்டி,ப்பதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞாந ஶக்திகள் இல்லாதவர்களும், இருந்தாலும் காலவிளம்ப,ம் பொறுக்காதவர்களும் ப்ரபத்திக்கு அதி,காரிகள்; ஜ்ஞாநஶக்தி களை உடையவர்களாய், காலதாமதம் பொறுக்கக்கூடியவர்கள் ப,க்திக்கு அதி,காரிகள் என்பது தே,. ஸ. ஸ்வருபத்தைப்

பற்றிய உண்மையறிவுடையவர்கள் அனைவருமே ப்ரபத்திக்கு
அதிகாரிகள். அவ்வுண்மையறிவு இல்லாதவர்களே உபாயாந்
தரங்களைப் பற்றுகிறார்கள். *''நரஸ்ய புத்திதௌர்பல்யாத்
உபாயாந்தரமிஷ்யதே''* [ஸ்வரூபஜ்ஞானம் சரிவர இல்லாத
மனிதனுக்கே உபாயாந்தரம் விதிக்கப்படுகிறது.] என்னும்
ப்ரமாணம் இதையே காட்டுகிறது என்பது தெ. ஸ. (9)
ப்ரபத்தி எப்போதுமே எம்பெருமானுக்கு உகப்பை விளைத்து,
கோரிய பலனை விளைத்தே தீரும் என்பது தே. ஸ. மற்ற
புருஷார்த்தவிஷயத்தில் இது உண்மையானாலும், பகவத்
ப்ராப்தி விஷயத்தில் இந்த நியமம் இல்லை. எம்பெருமா
னுடைய திருவுள்ளத்திற்கு அநுகூலமாயிருந்தால்தான் ப்ரபத்தி
பகவத்ப்ராப்தியை விளைக்கும். பகவதிச்சையே பகவத்
ப்ராப்திக்கு ஹேது. இதை பரதப்ரபத்தியில் காணலாம் என்பது
தெ. ஸ. (10) ப்ரபந்நனுக்குப் பாபஸம்பந்தமும், உபா
யாந்தரஸம்பந்தமும் ஏற்பட்டால், அவன் மறுபடியும்
ஶரணாகதியை அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பது தே. ஸ.
அப்போது முன் ப்ரபத்தியை நினைவிற்கொள்வதே ப்ராயஶ்சித்த
மாகும். இதனாலேயே தினந்தோறும் அறிந்தும் அறியாமலும்
உபாயங்களுடையவும், பாபங்களுடையவும் ஸம்பந்தம்
ஏற்படக்கூடுமாகையாலே த்வயத்தை எப்போதும் அர்த்தத்
துடன் அநுஸந்திக்கிறார்கள்—என்பது தெ. ஸ. (11) பக்தி
அல்லது ப்ரபத்தி தவிர மோக்ஷோபாயம் வேறில்லை; ''பக்த்யா வா
ப்ரபத்யா வா ப்ராப்யோऽஹம் நாந்யதா ப்ராப்ய:'' என்னும் ப்ர
மாணம் இதைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் கர்மயோகம்,
ஜ்ஞானயோகம் முதலான உபாயாந்தரங்களுக்கு மோக்ஷத்
தைக் குறித்து ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வம் இல்லை என்பது
தே. ஸ. பெரும்பாலானவர்கள் விஷயத்தில் பக்தியோ
ப்ரபத்தியோ மோக்ஷகாரணமாக ஆனாலும், சிலர் விஷயத்தில்
கர்மயோகம் முதலானவை மோக்ஷத்துக்கு நேர் உபாயமாகவும்
ஆகலாம் என்று புராணங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. கர்ம
ஜ்ஞானபக்தியோகங்கள் மூன்றும் கைவல்ய மோக்ஷத்துக்குத்
தனித்தனி உபாயமென்று கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில்
ஆளவந்தார் அருளினார். அத்தகைய கைவல்யநிஷ்டனுக்கு
அந்திமஸ்ம்ருதியின்போது பகவானிடம் போக்யதாபுத்தி,

விளைந்தால் அவனுக்கு பகவத்ப்ராப்தியே இந்த ஸ்வதந்த்ரோபாயங்களால் கிடைத்துவிடுமாகையால் இவை தனித்தனி உபாயமாகவும் சில சமயங்களில் ஆகின்றன என்பதை மறுக்க முடியாது என்பது தெ. ஸ. (12) மோக்ஷார்த்தப்ரபத்தியில் ஸ்வநிஷ்டை, உக்திநிஷ்டை, ஆசார்யநிஷ்டை என்னும் பேதமுண்டு என்பது தே. ஸ. எம்பெருமான் விஷயத்திலும், ஆசார்யன் விஷயத்திலும் பரகதஸ்வீகாரநிஷ்டை, ஸ்வகத ஸ்வீகாரநிஷ்டை என்னும் பேதம் உண்டு. 'ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகம்' என்னும் நிலைவே ஆசார்யன் விஷயத்தில் பரகதஸ்வீகாரநிஷ்டையாகும். இதுவே தலைசிறந்தது; 'எம்பெருமானார் ஸம்பந்தமே உத்தாரகம்' என்பது இந்நிஷ்டையின் உச்சநிலை என்பது தெ. ஸ. (13) விபுவான எம்பெருமானுக்கு அந்த:ப்ரதேஶமில்லாத ஜீவன் முதலான அணுப்பொருள்களில் அந்த:ப்ரவேஶம் கிடையாது. விபுவான பொருள்களில் பஹி:ப்ரதேஶமில்லாமையாலே அவனுக்கு பஹிர்வ்யாப்தியும் கிடையாது என்பது தே. ஸ. அகடிதகடநாஶக்தியினாலே எம்பெருமானுக்கு அணுப்பொருள்களில் அந்தர்வ்யாப்தியும், விபுப்பொருள்களில் பஹிர்வ்யாப்தியுமுண்டு என்பது தெ. ஸ. (14) எம்பெருமான் ஒவ்வொரு அணுப்பொருளிலும் பூர்ணனாக இருக்கிறான் என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுவதற்கு அவனுடைய ஸ்வரூபம் முழுவதும் அவ்வணுப்பொருள்களில் உள்ளது என்று பொருள்கொள்ளலாகாது; ஓர் அணுப்பொருளில் ஸ்வரூபம் அடங்கிவிட்டால் மற்ற பொருள்களில் வியாபிப்பதற்கு ஸ்வரூபம் இல்லாமற்போய்விடுமாகையால். ஆகையால் பூர்ணனாயிருக்கிறான் என்னும் வாக்யங்களுக்கு—அவ்வணுப்பொருள்களில் ஸ்வரூபம் முழுவதும் உள்ளதுபோலே குணங்களை வெளிப்படுத்திக் காரியங்கள் செய்கிறான் என்றே பொருள் கொள்ளவேணும் என்பது தே. ஸ. அகடிதகடநாஶக்தியினாலே ஒவ்வொரு அணுவிலும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் முழுவதுமுள்ளது என்பதே மேற்கூறிய ஶ்ருதிவாக்யங்களின் பொருள். "நீர்தொறும் பரந்துளன் பரந்தஅண்டமிதென" [திருவாய் 1-1-10] என்று ஆழ்வாரும் இதை நிலைநாட்டினார். க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்த்யதிகரணத்தில் "ஶ்ருதேஸ்து ஶப்தமூலத்வாத்" [2-1-27] என்று புத்திக்கு எட்டாத இவ்விஷ

யத்தை ஶ்ருதி சொல்லுவதால் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதே என்று ஸூத்ரகாரர் முடிவு கட்டினார். ஆகையால் ஒவ்வொரு பொருளிலும் ஸ்வரூபத்தாலேயே எம்பெருமான் நிறைந்திருக்கிறான் என்பது தெ. ஸ. (15) ஶ்ரிய:பதிக்கு எப்படி ஸ்வரூப விபு,த்வமுண்டோ அப்படியே ஶ்ரீதே,விக்கும் உண்டு என்பது தே,. ஸ. மற்ற ஜீவரைப்போலே ஶ்ரீதே,விக்கு அணுத்வமே இயல்வானது. எம்பெருமான் அக,டிதக,டனாஶக்தியினாலே அணுப்பொருள்களிலும் பூர்ணமாக வ்யாபித்திருப்பதுபோலே, இவளும் அணுவாயிருந்தபோதிலும் அக,டிதக,டனாஶக்தியினாலே எம்பெருமான் வியாபித்திருக்குமிடமெங்கும் வியாபித்திருக்கிறாள். இவ்விஷயத்தையே ''யதா, ஸர்வக,தோ 'விஷ்ணு:' [வி-பு.1-8-17] என்னும் ஶ்லோகத்தின் வ்யாக்,யானத்திலே ''ப,க,வாந் விபு,த்வேந ஸர்வக,த: ; அஸ்யாஸ்து ஶக்திவஶாத், அணுத்வேऽபி தத்ர தத்ர ஸந்நித,ாநாத் ஸர்வக,தத்வம் உக்தம்''[எம்பெருமான் விபு,வாயிருந்துகொண்டு ஸர்வவ்யாபியாயிருக்கிறான். இவள் அணுவாயிருந்தபோதிலும் (அக,டிதக,டனா) ஶக்தியினாலே எம்பெருமான் இருக்குமிடமெங்கும் வ்யாபித்திருக்கையாலே இவளுக்கு ஸர்வவ்யாபித்வம் சொல்லப்பட்டது] என்று எங்களாழ்வான் அருளினார். ஆகையால் பிராட்டியின் ஸ்வரூபத்துக்கு இயல்வாயுள்ளது அணுத்வமே என்பது தெ. ஸ. (16) பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரமாயிருப்பதோடு, மோக்ஷப,லப்ரத,ாநஸங்கல்பத்தை எம்பெருமான் செய்யும்போது, அவனோடு சேர்ந்து அந்த ஸங்கல்பத்தில் அந்வயிக்கிறாளாகையாலே அவளுக்கு (அப்ரத,ாநமான) உபாயத்வமும் உண்டு என்பது தே,. ஸ. எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரையாய், சேதனனுக்கு மோக்ஷமளிக்கச்சொல்லி மன்றாடும் இவளுக்கு, அதிலிருந்தே அதை அளிக்க வல்லமையில்லை என விளங்கும். ஆகையால் மோக்ஷப்ரத,ாநஸங்கல்பம் செய்வது ஸ்வதந்த்ரனான எம்பெருமானே. மோக்ஷப்ரத,ாநஸங்கல்பத்தில் இவளும் கூட அந்வயிப்பதாகக்கொண்டாலும், அவனுடைய விருப்பத்தைப் பின்செல்வதாய்த் தேறுமேயொழிய ஸ்வதந்த்ரனுடைய ஸங்கல்பம்போல் உபாயத்வத்துக்கு உறுப்பாகாது. இதனாலேயே, ''*அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாய: ...... லக்ஷ்மீ: புருஷ*

காரத்வே நிர்த்தி3ஷ்டா ... நாந்யதா2 லக்ஷணம் ப4வேத்'' [நான் என்னையடைய உபாயம்;...லக்ஷ்மியானவள் புருஷகாரத்வ முடையவளாகவே சொல்லப்பட்டாள்...(எங்களிருவர்க்கும்) வேறுவித4மாக லக்ஷணம் கொள்ளலாகாது] என்று பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ரத்தில் ப4க3வானுக்கு உபாயத்வமும், பிராட்டிக்குப் புருஷ காரத்வமுமே லக்ஷணம் என்று உரைக்கப்பட்டது. பட்டரும் அஷ்டஶ்லோகியில், ''*ஶ்ரியம் ஸம்ஶ்ரித்ய...அங்க்4ரீ ஹரேராஶ்ரயே இஷ்டோபாயதயா*'' என்று புருஷகாரமான பிராட்டியை ஆஶ்ர யிப்பதைத் தனியே சொல்லி, எம்பெருமானுடைய திருவடியி ணையை உபாயமாகப் பற்றுவதாக அருளினார். (17) (பரப்3ரஹ்மத் திற்கேயுரிய கர்மாநுகு3ணமாக உள்நுழைந்து நியமித்தல் இல் லாமையாலே) அப்ரதா4நமான விபு4த்வமும், (புருஷகாரத்வத்தோடு கலந்திருக்கையால்) அப்ரதா4நமான உபாயத்வமும், (நேரே ஸ்ருஷ்டிமுதலானவற்றைச் செய்யாமல் எம்பெருமானைச் செய் விக்கையால்) அப்ரதா4நமான ஜக3த்காரணத்வமும், (பத்நீத் வத்தையிட்டு) அப்ரதா4நமான ஶேஷித்வமும், ப்ராப்யத்வமும் பெரியபிராட்டியார்க்கும் இருக்கையாலே, இவள் பரப்3ரஹ்மமல்லா விடினும், ஈஶ்வரகோடியிலேயே. சேர்க்கத்தக்கவள் என்பது தே3ஶிகன் திருவுள்ளம். (தே3ஶிகஸம்ப்ரதா3யஸ்த2ர்களில் சிலர் இவளைப்பரப்3ரஹ்மமாகவும் கொள்வது தே3ஶிகன் திருவுள்ளத் துக்கு முரண்பட்டது. விஶிஷ்டாத்3வைதத்தையே விஶிஷ்ட த்3வைதமாக்கக் கூடியது.) ''*ஈஶதே தே3வ ஏக:*'' முதலான உப னிஷத்துக்கள் ஈஶ்வரன் ஒருவனே என்கையாலும், ''*அஸ்யே ஶாநா ஜக3தோ விஷ்ணுபத்நீ*'' முதலான வேத3வாக்யங்கள் இவளுடைய ஈஶ்வரத்வம் விஷ்ணுவுக்குப் பத்னியாயிருப்பதால் ஏற்பட்டதே என ஓதுகையாலும், மற்ற ஜீவர்களைப்போலே எம் பெருமானுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரையாயிருக்கையே இவளுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், சிறப்பளிப்பதாகையாலும், இவளை ஜீவகோடியில் சேர்ப்பதே உசிதம் என்பது தெ. ஸ. ''*ப்3ரஹ்ம ஶப்3தே3ந புருஷோத்தமோऽபி4தீ4யதே...ஸ ச ஸர்வேஶ்வர ஏவ; அதோ ப்3ரஹ்மஶப்3த3ஸ் தத்ரைவ முக்2யவ்ருத்த:*'' [ஶ்ரீப4ாஷ்யத் தொடக்கம்] முதலானவிடங்களில் ஶ்ரீப4ாஷ்யகாரர் புருஷோத்த மனை ஸர்வேஶ்வரனிடமே ப்3ரஹ்மஶப்3த3ம் முக்2யமானது என்றருளியிருப்பதும் இதை வலியுறுத்துகிறது. (18) ஆநந்த3

மயனுன ப்₄ரஹ்மத்திற்கு து₃:க்க₂மிருக்கமுடியாதாகையாலும், பிறர் துன்பங்களைய வல்லமையுடையவன் அவற்றைக் களையாமல் அவற்றைக்கண்டு துன்புறமுடியாதாகையாலும், (பட்டர் முதலானுர்) "பிறர் துன்பங்கண்டு துன்புறுகை த₃யை" என்று கூறுவது த₃யாலக்ஷணமாகாது. "பிறர் துன்பங்களைக் களைவதில் விருப்பம்" என்பதே சரியான த₃யாலக்ஷணம் என்பது தே₃. ஸ. எம்பெருமானே ஆநந்த₃மயன் என்றது எல்லாக் கல்யாணகு₃ணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், எல்லாக் கல்யாணகு₃ணங்களுமுடையவன் என்றபடியேயாகும். பிறர் துன்பங்கண்டு இன்புறுவது ஹேயகு₃ணமேயொழியக் கல்யாணகு₃ணமல்ல; அவ்வானந்த₃ம் எம்பெருமானிடம் இருக்கமுடியாது. அதுபோலவே, பிறர் துன்பங்கண்டு துன்புறுவது கல்யாணகு₃ணமேயொழிய ஹேயகு₃ணமன்று. ஆகையால் அது அவச்யம் எம்பெருமானிடம் உண்டு. துன்பத்தைப் போக்கவல்லவனுயினும், ஜீவனுக்கு ப்ரத₂மப்ரவ்ருத்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யமளித்து, அதனுல் ஏற்படும் அவனது ப்ரபத்திக்கும், கர்மத்திற்கும் அநுகு₃ணமாகப் ப₂லனளிப்பது என்னும் நியமத்தைக் கொண்டிருக்கையால், இவனது ப்ரபத்தி நிருந்திலொழிய இவனது துன்பத்தை எம்பெருமானுல் போக்க இயலாது. ஆகையால் ஸம்ஸாரிகளின் துன்பங்கண்டு துன்புறுகையே த₃யாலக்ஷணமாகும். "*ஸ ஏகாகீ ந ரமேத*" [அவன் ஒருவனுய் இன்புறவில்லை] என்று உபனிஷத்திலும். "*வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணும் ப்₄ருஶம் ப₄வதி து₃:க்கி₂த:*" [ரா-அ 2-40] [மனிதர்களின் துன்பத்தில் (அவர்களைக்காட்டிலும்) மிகவும் துன்புறுகிறுன் ராமன்] என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் கு₃ணப்ரகரணத்திலும், "ஆ! ஆ!" என்று ஹாஹாகாரத்துடன் இரங்குவதாக (த₃யைபுரிவதாக) பலவிடங்களில் ஆழ்வார்களும், "*ஸ்வார்த்த₂நிரபேக்ஷா பரது₃:க்கா₂ஸஹிஷ்ணுதா த₃யா*" [தன் பயன் கருதாமல் பிறர் துன்பத்தைக் கண்டு பொறுக்காமலிருக்கை த₃யை] என்று ஸ்ரீப₄ாஷ்யகாரரும் அருளியிருப்பது இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம் என்பது தே. ஸ. (19) "தோ₃ஷத்தையும் கு₃ணமாக அல்லது போ₄க்₃யமாகக் கொள்வது வாத்ஸல்யம்" என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் முதலானுர் வாத்ஸல்யலக்ஷணமுரைப்பதை ஒப்புக்கொண்டால், ஜீவன் தோ₃ஷங்களை மேன்மேலும்

செய்ய இடங்கொடுத்துவிடும். ஆகையால் 'தோ₃ஷங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டிருக்கை' என்பதே வாத்ஸல்யலக்ஷணம் என்பது தே₃. ஸ. "குன்றனைய குற்றம் செயினும் குணங் கொள்ளும்" [முதல் திருவ 41] "செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே!" [திருச்சந்த 111] என்று ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுக்கு தோ₃ஷபோ₄க்₃யத்வமுண்டு என அருளுகை யாலும், "அற்றமுரைக்கில்" என்னும் ஞானசாரப் பாசுரத் தில் அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் வாத்ஸல்ய ஶப்₃த₃ நிர்வசநபூர்வகமாக தோ₃ஷபோ₄க்₃யத்வமே வாத்ஸல்யமென நிருபிக்கையாலும், தோ₃ஷபோ₄க்₃யத்வமே வாத்ஸல்யலக்ஷணம். இப்படிக்கொண்டால் ஜீவன் தோ₃ஷங்களைச் செய்ய இடங் கொடுத்துவிடுமெனில், 'தோ₃ஷங்களைக் காணுமையிருக்கை வாத்ஸல்யம்' என்று கொண்டாலும் ஜீவன் தோ₃ஷங்களைச் செய்ய இடங்கொடுத்துவிடுமாகையால், இந்த தோ₃ஷாபத்தி துல்யம். இந்த வாத்ஸல்யகு₃ணத்தைத் தன் விஷயத்தில் எம்பெருமான் காட்டுவான் என்பதை ஜீவன் அறுதியிடமுடி யாதாகையால், இவ்வாபத்திக்கு இடமில்லை. ஆகையால், 'தோ₃ஷ போ₄க்₃யத்வம் வாத்ஸல்யம்' என்பதே வாத்ஸல்யலக்ஷணம் என்பது தெ. ஸ. (20) எட்டுவித₄மான ப₄க்தியுடையவர்க ளாய், எம்பெருமானையே ப்ராப்யப்ராபகங்களாகக்கொண்ட ஆழ்வார்கள் போன்றவர்களாயினும், அவர்கள் உயிரோ டிருக்கையில் அவர்கள் ஜாதி கழியாது. ஆகையால் தாழ்ந்த வர்ணத்தில் உதி₃த்த அத்தகையவர்களையும், உயர்ந்த வர்ணத் திலுதித்த ப்ரபந்நன் வாக்கினால் மாத்திரமே கௌ₃ரவிக்கலாம்" என்பது தே₃. ஸ. "ப₄க்திரஷ்டவித₄ா" "ந ஶூத்₃ரா ப₄க₃வத்₃ ப₄க்தா:" முதலான ப்ரமாணங்களையும், "பழுதிலா ஒழுக லாற்று" [திருமாலை 42] முதலான ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல் களையும், மது₄ரகவிகள் நம்மாழ்வாரிடமும், லோகஸாரங்க₃ மஹாமுனிகள் திருப்பாணாழ்வாரிடமும் நடந்துகொண்ட ஆசா ரத்தையும் கொண்டு பார்க்கும்போது பரமப₄க்தர்களுக்குத் தாழ்ந்த ஜாதி நீங்கிவிடும் என விளங்கும். ஆகையால், உயர்ந்த ஜாதியில் பிறந்த ப்ரபன்னனும் அவர்களைக் குல தெய்வமாகப் பூஜிக்கவே வேண்டும் என்பது தெ. ஸ. (21) ஸ்த்ரீஶூத்₃ரர்களுக்குத் திருமந்திரத்தை ப்ரணவமில்லா

மலே உபதேஶிக்கவேண்டும் என்பது தே. ஸ. அவர்களுக்கும் (ஸ்வரமில்லாத) ப்ரணவத்தோடு சேர்த்தே உபதேஶிக்கலாம் என்பது தெ. ஸ். (22) ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜாதிகரணத்தின்படி (4-4-6) நித்யமுக்தர்களுக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றில் அந்வயமில்லை என்பது தே. ஸ. ஸர்வாத்மகத்வமில்லாமையாலே, நித்யமுக்தர்களுக்கு எம்பெருமானுக்குப்போலே 'நானே பலவாகிறேன்' என்னும் பஹுபவநஸங்கல்பம் முதலானவற்றில் அந்வயமில்லாவிடினும், எம்பெருமான் நியமனத்தாலே ப்ரஹ்மாதிகளைப் போலேயும், அதற்கு மேலேயும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றை இவர்கள் செய்யத் தடையில்லை. அதனாலேயே எம்பெருமானார் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் *"ஸ்வஸங்கல்பமாத்ராவக்லுப்த ஜகஜ் ஜந்ம ஸ்திதி த்வம்ஸாதிகே ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்த ஸமஸ்தாத்மைஶ்வர்யம்"* [தன் ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் செய்யப்பட்ட ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் முதலானவற்றையுடைய, செல்வம் நிறைந்த விஷ்வக்ஸேநரிடம் தன் எல்லாச் செல்வத்தையும் ஒப்படைத்திருப்பவனை] என்று அருளினார் என்பது தெ. ஸ.

14. முந்திய பாராவில் தேஶிக ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும், தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் உள்ள முக்கிய பேதங்கள் காட்டப்பட்டன. மற்றும் சிலவும் உண்டு. பிற்காலத்தில் தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்களில் இருந்த இந்தக் கருத்துவேற்றுமைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு அநுஷ்டானபேதங்களும் பல ஏற்பட்டன. தம் முயற்சியான கர்மாநுஷ்டானங்களுக்கு ப்ராதாந்யமளிப்பதாக தேஶிகஸம்ப்ரதாயமும், பரார்த்தப்ரதிபத்திகார்யமான கோயில் கைங்கர்யங்களுக்கு ப்ராதாந்யமளிப்பதாகத் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயமும் வளர்ந்தது. குளத்தை காத்தவர் வடகலையார்; கோயிலைக் காத்தவர் தென்கலையார் என்னும் பொதுஜன வழக்கும் ஏற்பட்டது. தேஶகாலாதிபேதத்தாலே அநுஷ்டானங்கள் எந்த மதத்திலும் பலவிதமான வேறுபாடுடையவையாகவேயிருப்பதைக் காண்கிறோமாகையாலும், இப்போது எல்லா அநுஷ்டானங்களுமே வேகமாக மறைந்து வருகின்றனவாகையாலும், அவை பற்றி விவரிக்காமல் விடுகிறோம். ஸதநுஷ்டானதர்ப்பணத்தில் தென்கலையாசாரங்கள் ப்ரமாணங்காட்டி நிலைநாட்டப்பட்டுள்ளன.

15. 13-வது பாராவில் காட்டப்பட்ட ஸம்ப்ரதாய பேதங்களை ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீவிவேசநமெழுதியவர் நன்கு அறிவார். 13-வது பாராவில் நாம் 'தெ. ஸ.' என்று குறித்திருக்கும் கொள்கைகளில் பெரும்பாலானவற்றை தேசிகன் தமது நூல்களில் எடுத்துக் கண்டித்திருப்பதையும், தென்னாசார்ய க்ரந்தங்களில் இக்கொள்கைகள் நிலைநாட்டப்பட்டிருப்பதையும் வித்வானான இவர் அறியாமலிருக்க முடியாது. ஸித்தோபாயவிஜயத்தில் நாமும் இவருக்கு எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம். அப்படியிருக்க, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசார்யர் முதலான அனைவரும் வடகலையாரே என்று இவர் எழுதியிருப்பது எத்தனை பெரிய பொய் என்பதை நடுநிலையாளர்கள் நோக்க வேணும். மற்றும் பல பொய்களையும் இவர் தமது அபத்தச் சுவடியில் இட்டு நிரப்பியுள்ளார். பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான மஹாசார்யர்களைக் கண்டபடி வைது, ஸுதர்சனத்தில் 'அபயப்ரதராஜ விஜய'த்தின் மூலம் பல தெளிவுகளைப் பெற்று, ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யத்தைப்பற்றிய தெளிவை உலகறிய 'ஹிந்து' பத்திரிகையில் ஒப்புக்கொண்டு மற்றவற்றைப் பற்றி அந்திமகாலம்வரை பல வருஷங்கள் வாய்திறவாமலிருந்தவரும், அந்திமகாலத்தில் தம்பி பெயரால் 'திருவரங்கமாராய்ச்சி' என்னும் நூலெழுதிப் பெரியபெருமாளிடமே அபசாரப்பட்டு, ஸுதர்சனத்தில் வெளிவந்த ஸ்ரீரங்கராஜ விஜயத்தின் மூலம் நிரஸிக்கப்பெற்றவரும், தேசிக ஸ்ரீஸூக்தியையே 'அஸமஞ்ஜஸம்' (அசட்டுத்தனமானது) என எழுதியச்சிட்டவருமான D. T. தாதாசார்ய ஸ்வாமியால் ஆதாரமில்லாமலும் பொய்யான ஆதாரங்களைக் காட்டியும் எழுதப்பெற்று, ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹா வித்வான் ஸ்வாமியால் உடனே நிரஸிக்கப்பெற்ற "ஸம்ப்ரதாய ப்ரதீபம்" எனும் சுவடி, அபிதான விளக்கம்போன்ற அதி நவீன நூல்கள், ஸமீபகாலத்தில் கல்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யம் போன்றவை தவிர ப்ராசீநமான ப்ரமாண நூல்களை இவர் தாம் எழுதியிருப்பவற்றுக்கு ஆதாரமாகக் காட்டவில்லை. கோயிலொழுகு போன்றவற்றிலிருந்து சில வாக்யங்களை எடுத்து, ப்ரகரணத்துக்கு முரணான பொருளை அவற்றுக்குக் கல்பித்திருக்கிறார். அபயப்ரதராஜ விஜயம், ஸித்தோபாய விஜயம், கைவல்ய ஸித்தாஞ்ஜனம் முதலானவற்றில் அடியறுக்கப்

பட்ட வாதங்களையே திருப்பியெழுதுகிறார். ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் எனும் ரீதிக்கும் மேலாக, இவரது இந்த அபத்தச்சுவடியில் இப்படி நிராதாரமாகவும், பொய்யாகவும், திரித்துக் கூறியும், அடிபட்ட வாதங்களையும் இவர் எழுதியிருக்கும் வாக்யங்கள் பலவற்றை இவ்வாசார்ய வைபவத்திற்குப் பிறகு சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் "தென்னாட்டு ப்ராஹ்மண சரித்ரம்" என்னும் நமது கட்டுரையில் (பக்கம் 78, 79) கொடுத்திருக்கிறோம். அதில் கண்டுகொள்ளலாம்.

15. அன்பர்களே! ஆரியர்களே! நடுநிலைநிற்கும் நல்லோர்களே! இப்படி விவேசநூல் முழுவதும் பொய்களையே இட்டு நிரப்பியதோடல்லாமல், அச்சுவடியின் கடைசியில் பக்கம் 22, 23ல் "No.P 5453-55 மைசூர்' என்னும் தலைப்பில் எறும்பியப்பா ஸாதித்ததாக ஒரு க்ரந்தத்தைத் தமிழில் அச்சிட்டுள்ளார். கோமடரங்கநாதபாஷ்யத்தில் பல மாறுதல்களைச் செய்து ரங்கநாதமுனிபாஷ்யமாகவும், நஞ்சீயர்பாஷ்யமாகவும் ஆக்கி, அது கடிலநதியில் அகப்பட்டது என்று எழுதி அச்சிடப் பெற்ற ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்ய நூல்போலவும், பூர்வாசார்யர்கள் காலத்தில் எவரும் தொட்டறியாத 'ப்ரபந்நபாரிஜாதம்' எனும் நூலைக் கல்பித்து அதை நடாதூரம்மாள் தலையில் ஏற்றியது போலவும், மற்றும் பல பூர்வக்ரந்தங்களில் உத்க்ஷேப ப்ரக்ஷேபங்களைச் செய்ததுபோலவும், எறும்பியப்பாவின்பேரிலும், இந்நூலை ஏற்றியிருக்கிறார்கள் என்பது இதை ஒருமுறை படித்தாலே விளங்கும். இதை அச்சிட்டதால் 'பொய்யல்லது எழுத அறியாதவர்' எனும் ப்ரஸித்தியைத் தமக்கு விளைத்துக் கொண்டது தவிர வேறு எப்பயனுமில்லை.

"ஏகோऽஹமஸ்மீதி ச மந்யஸே த்வம்
ந ஹ்ருச்சயம் வேத்ஸி முநிம் புராணம்।
யோ வேதிதா கர்மண: பாபகஸ்ய
தஸ்யாந்திகே த்வம் வ்ருஜிநம் கரோஷி ॥"

[பாரதம்-ஶகுந்தலா வாக்யம்]

["(இந்த ஶகுந்தலையோடு புரிந்த காந்தர்வமணத்தை மறுக்கும்போது) நான் ஒருவன்தானேயிருக்கிறேன்" என எண்ணுகிறாய் நீ;

அனைத்தையும் காணும் புராணபுருஷன் உன் நெஞ்சிலேயே யிருப்பதை அறிகின்றாயல்லை; அவன் நீ செய்யும் பாபத்தைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறான். அவனுக்கு அருகிலிருந்து கொண்டே நீ பாபம் புரிகிறாய்.] "தன்னெஞ்சறிவது பொய் யற்க; பொய்த்தபின் தன் நெஞ்சே தன்னைச்சுடும்" [திருக்குறள் 293] முதலான தென்மொழி வடமொழி நீதிமொழிகளையும், இவற்றுக்கு மூலமான "*ஸத்யம் வத3*" என்னும் வேத3ாநு *ஶா*ஸனத்தையும் இவர் மறந்தார்போலும்!

16. ஆக, 'ஸம்ப்ரதா3ய பே4த3மில்லை' என்னும் பெரும் பொய் தலையெடுக்கமுடியாதபடி இக்கட்டுரையால் தகர்க்கப் பட்டது. இவரது மற்ற பொய்களில் பெரும்பாலானவற்றை ஸ்ரீ உ. வே. *ஶ*தாபி4ஷேகம் ஸ்வாமி இம்மலரில் சேர்க்கப் பட்டுள்ள *விவேசநஸமாலோசனத்தில்* அடியறுத்துள்ளார். "வடமாள் என்று குறிக்கப்பட்ட ஆசார்யர்கள் வடகலை யாரே; பூர்வ*ஶி*கை2யினர் அனைவரும் வடகலையாயிருந்து ஸமீப காலத்தில் தென்கலையாராய் மாறினவர்களே" என்னும் இவருடைய ப்3ரஹ்மாண்ட3ப்பொய்கள் "*தென்னாட்டு ப்3ராஹ்மண சரித்திரம்*" என்னும் நமது கட்டுரையால் தகர்க்கப்படுகிறது. இக்கட்டுரையும் இம்மலரில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றைக் கண்டபின்பாவது, இவர் இத்தகைய பொய்களையும் விதண்டா3வாத3ங்களையும் எழுதித் தமது மதிப்பையும், தமது ஸம்ப்ரதா3யத்தின் மதிப்பையும் குலைத்துக்கொண்டு, ஏற்கனவே நலிந்துகிடக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமூஹத்தில் உட்பகைகளை வளர்க்காமல், ஸாத்விகபா4வத்துடன் தமது அந்திம காலத்தைக் கழிப்பார் என நம்புகிறோம். '**அப்படிக்** கழிக்கும்படி நல்லறிவை அளிக்கவேணும்' என்று ஸ்ரீரங்க3 நாச்சியாரோடு கூடிய ஸ்ரீரங்க3நாத2னைப் பிரார்த்தி2க்கிறோம். "*அந்யோந்ய வைர ஜநநீ விஜஹாத்வஸூயா*" [ஒருவருக் கொருவர் விரோத4த்தை விளைக்கும் அஸூயை விட்டுப் போகட்டும்.] என்னும் தே3*ஶி*கன் திருவாக்கு உப4யஸம்ப்ரதா3யத்திலும் இத்தகைய செயல்களைச் செய்யும் அனைவர் விஷயத்திலும் ப2லித்து *ஶா*ந்தி நிலவுவதாகுக.

இனி, 13-வது பாராவில் காட்டப்பெற்ற தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யத்தை அசைக்க முடியாதபடி நிலைநாட்டிய ப4ட்டர் தொடக்கமாக மாமுனிகளீறாகவுள்ள ஆசார்யர்களின் வைப4வத்தைத் தொடர்வோம்.